

SØNDAG D. 1. NOVEMBER 2008. - Alle Helgens Dag

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Peters første brev kap. 2 v. 9-10

Stilhed til eftertanke, tak og bøn med tanke på hele Herrens Kirke:

Tidligere slægter: Johannes Åbenbaring kap. 7 v. 9-10 og Hebræerbrevet kap. 12 v. 1-2.

Kirken i dag : Efeserbrevet kap. 2 v. 8 og 19-22.

Børnene og kommende slægter: Salme 22,31-32.

PRÆDIKENTEKST: **Mattæusevangeliet kap. 5 v. 1-16**

Det er alle helgens dag i dag.

Vi har været viden om i dag. Langt tilbage i tid til forgangne slægter - i tak til Gud - måske helt tilbage til de første kristne, eller i hvert fald tilbage til dem, der ledte os hver især til Jesus. Vi har været langt ud i geografien med tanke på Herrens Kirke ud over jorden i dag. Og med bøn for kommende slægter har vi spejdet ud i fremtiden. Det er Alle Helgen.

I sidste week-end tog vi en lignende rejse - måske ikke lige så lang, men mere i det nære. Kaare Nielsen udfordrede os til at genkalde os vor "første kærlighed" - hvad var det hjertet brændte for, da du første gang tog imod Jesu kald til efterfølgelse, eller hvad var gløden, da du gik ind i menigheden her?

Og vi blev ført gennem overvejelser om, hvad der styrker, og hvad der svækker vor tro. De svar, der poppede op på spørgsmålet. "hvad styrker din tro ? ", var umiddelbart ret forskellige - og dog - hvis vi lytter tæt på, var der en fællesnævneren: Kristus. Svarene på spørgsmålet, "hvad svækker din tro?", var meget ens: Mig selv og mit eget. Når min opmærksomhed og min tillid er rettet mod mig selv og mit eget - det svækker min tro.

Og så blev vi udfordret til at finde en ny, fælles vision for menigheden her og vort virke som menighed.

Dagen efter - i søndags - var vi til multikirkelig gudstjeneste hos Oasefællesskabet, hvor Patrick McDonald med sit personlige vidnesbyrd om, hvordan Gud havde ledt ham og mange andre ud i arbejdet for verdens gadebørn i Viva Network, udfordrede os til at tage Guds kald til mission alvorligt og tage de opgaver op, som Gud lægger for næsen af os også ganske lokalt. Hvad venter vi på?

Kan I mærke det? - plant begge fødder i gulvet - mærk, hvordan jorden dirrer. Mærk efter i dit hjerte!

Guds rige er på færde, og det er ikke til at standse.

Det er en kraft, en bevægelse ud over jorden, der har været i gang, fra de første Jesus-disciple smækkede deres lukkede døre op på pinsedagen og sagde til folkeskaren: "Den Jesus, I korsfæstede, har Gud gjort både til Herre og Kristus!"

Det er en kraft, en bevægelse ud over jorden, der ikke hører op før den dag, Jesus kommer igen, og han skal være alt i alle.

Guds rige er på færde, og det er ikke til at standse.

Vi befinder os et sted pladask midt i den bevægelse - vi er med i den, for vi er Jesu Kristi Kirke på Ewaldsvej i Silkeborg.

Det kan godt være, at vi der sidder her synes, vi har oplevet ret stillestående tider uden megen bevægelse. Vi har siddet længe - spørgende, måske bekymrede, så forventningsfulde, så afventende. Hvornår skal vi få lov at se Guds riges kraft udfolde sig, Guds rige i bevægelse her hos os?

Et jordskælv kommer pludseligt, uventet og voldsomt. Og så er jordskævlet kun et kort øjeblik

udbrud af de enorme kræfter, der ustandseligt rører sig, når jordskorpens store kontinentplader uophørligt, men langt det meste af tiden umærkeligt bevæger sig mod hinanden.

Guds riges kræfter er ustandseligt i bevægelse, hvadenten vi ser det eller ej - til tider stiltfærdigt og for os næsten umærkeligt - til tider voldsomt og umiskendeligt.

Et jordskælv oplever vi som en katastrofe med al den tragedie, en sådan fører med sig. Guds riges kræfter i bevægelse medfører altid velsignelse, glæde, fred - alt, hvad der kan rummes i ordet frelse.

Mærk efter med fødderne - mærk efter med hjertet! Kan I mærke det? Guds riges kræfter er i bevægelse netop nu.

En bevægelse, der begyndte, da den opstandne Kristus kom til sine bange disciple bag lukkede døre, åndede på dem og sagde: "Ligesom Faderen har sendt mig, sender jeg også jer. Modtag Helligånden!" - Eller som Mattæus gengiver denne sendelse: "Mig er givet al magt i Himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslag til mine disciple, døb dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og lær dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende."

En bevægelse, der ikke standser før verdens ende, når den løber ud i Guds nye verden.

Men hvad giver os ret til at mene, at vi må være med, og at vi *er* med, og måske ligefrem har en rolle at spille i denne vældige Guds-riges-bevægelse? - Vi, der bare er *så* almindelige små mennesker, der måske kender mere til tvivl end til tro, kender mere til frustrationer end til frimodighed, kender mere til frygt end til mod - en lille bitte flok - der folk individer, der har udviklet et sørgmodigt mantra: "Vi er så forskellige!" Ja, vi er så forskellige, at det er svært at forestille sig, hvordan vi skal kunne finde en fælles vision at gå efter med glæde, kraft og mod, så den bliver til noget.

Hvad var det, vi svarede - eller bekendte forrige lørdag? Når vi ser på os selv og retter vor tillid mod os selv, så svækkes vor tro. Når vi ser på Kristus, så styrkes vor tro.

Det er ham, Jesus Kristus, der giver os ret til at mene - nej til at tro, og i troen at vide, at vi er med i Guds riges bevægelse ud over jorden - og for vor del ud over Silkeborg og omegn.

Hvad var det, han sagde i teksten, som vi hørte for lidt siden?

Salige er de, der er sikre på sig selv - de, der kan analysere og planlægge og beregne sig ud af alle hurdler - de, der har magt over tingene og ikke er til at vippe af pinden - de, der med en hurtig afstemning kan enes om en målrettet vision og bygge - - et Babelstårn.

Nej, tvært om! Det er dem, som denne verden priser salige. Men Jesus priser dem salige, som denne verden har dømt ude.

Når jeg tænker tilbage på dem, der førte mig til Kristus - og på dem, Gud brugte som sin forlængede arm til at gribe fat i mig, når jeg kom på afveje - så var det netop dem, som denne verden ville dømme ude, og som jeg selv i mit hovmod dømte ude.

Og til dem - til os - siger Jesus: "I er jordens salt, I er verdens lys."

Han sagde ikke: "Nu skal I drøfte og forhandle jer frem til, hvordan I bliver salt og lys i verden."

Nej, han sagde: "I *er* jordens salt - i *er* verdens lys."

Og Paulus lurede hemmeligheden i Guds riges strategi, da han skrev: "I magtesløshed udfolder Guds kraft sig helt."

Vi er med i Guds riges bevægelse, alene fordi Jesus Kristus har kaldet os og givet os ret til at være Guds børn. Alene derfor.

Og han har givet os visionen, vi skal gå efter - da han sendte sine disciple ud, ligesom han selv var sendt af Faderen - med evangeliet indtil verdens ende.

Om vi skal finde en mere præcis vision for vor menighed her og for Silkeborg - det tør jeg lige nu hverken sige ja eller nej til. For præcis i det stykke ligger fristelsen til, at vi hver især retter blikket og tilliden mod os selv - hvad har jeg lyst til? Hvad brænder jeg for? Kan jeg overbevise de andre om, at det, jeg vil, er det rette? - Og så har vi fokus netop på det, vi ved, svækker vor tro og vor kraft til at gå med i Guds riges bevægelse.

Den fælles vision finder vi kun ved at rette fokus mod Kristus, og når vi sammen kan bekræfte, at den er givet os af Gud Helligånd.

Hvad da? Skal vi bede om en fælles vision? - Ja.

Skal vi bede om jordskælvet - om vækkelse? - Ja.

Skal vi vente på den fælles vision, før vi handler? Skal vi vente på vækkelsen, før vi bevæger os? Nej! Guds vej ser vi ikke, før vi går.

Et gammelt, fornuftigt ordsprog siger: Den sten, man ikke kan løfte, skal man lade ligge.

For mange år siden, da jeg var en lille spejder, havde vi en spejderchef, der hed H. C. Barkan. Jeg husker ham for to ting:

1) Jeg skylder ham en omgang buksevand fra min allerførste korpslejr på Øksedal. Jeg kom slæbende med to spande vand. Så kom Barkan og spurgte: 'Skal jeg ikke tage den ene spand?' Og naiv, som jeg var, satte jeg den ene spand og slæbte videre med den anden ... og blev pludselig meget, meget våd. Nu er Barkan død og forfremmet til herligheden, så jeg ved præcis, hvad jeg skal, når jeg kommer i Himlen og finder floden med livets vand!

2) Han tog det gamle ordsprog (Den sten, man ikke kan løfte, den skal man lade ligge) og vendte det om: Den sten, man ikke kan lade ligge, den skal man løfte.

Hør det lige igen: Den sten, du ikke kan lade ligge, den skal du løfte.

Længe nok har vi siddet og kigget på de sten, vi ikke kunne løfte. Men dér, hvor du lever og færdes i din hverdag, lægger Gud sten foran dig, som du skal løfte. Og et sted i dit hjerte er en glød, der siger: Den sten, må jeg løfte.

Dér skal du ikke sætte dig ned og klynke: Bare alle de andre også ville løfte den. For det er din sten - ikke en umulig byrde, men en gave fra Gud.

Er det en sten, som du må erkende er for stor til dine egne kræfter, så løft den alligevel - for vi er sendt, *ligesom* Jesus var sendt af Gud - i hans kraft.

Er det småsten, som ingen regner for noget - måske som ingen andre ser, så løft dem alligevel - Jesus tog sig også tid til de små og de ringeagtede - det, der ikke så ud af noget.

Den sten, du ikke kan lade ligge, den skal du løfte!

Vi har på denne alle helgens dag spejdet både tilbage og frem i Guds folks geledder - helt tilbage til Jesu befaling - eller kald og løfte til sine disciple: Gå - og jeg er med jer! - og helt frem til den dag, Jesus kommer igen og hans rige skal fylde alt.

Af Guds nåde er vi med i Guds riges bevægelse ud over jorden - op gennem tiden indtil verdens ende.

Men vi har også fornemmet klart, at det giver kun mening at tale om Guds rige i nutid. Ellers er fortid og fremtid intet. Guds rige er altid her og nu. Guds riges kræfter - Gud Helligånd - er i bevægelse her og nu.

Derfor: Den sten, du ikke kan lade ligge, den skal du løfte.

Amen.